

[Alfred Jensen.]

vi kan være enige om, at det, ungdomskommissionen arbejder med, er forslag, som skal frem og vedtages her i rigsdagen. Er det ikke tilfældet — nej, jeg vil ikke sige, at så er jeg næsten enig med ministeren om, at så må man hellere stoppe dette arbejde. Jeg har ikke sagt det, for jeg vil ikke have, det skal mistydes.

Jeg har den opfattelse, at ungdommen og befolkningens store flertal er interesseret i, at de tanker, der kommer fra ungdomskommissionen, bliver praktisk anvendt, og at forslagene bliver gennemført. Det, det drejer sig om, må vel være, at de, der står bagved disse forslag, deltager i kampagnen for at få dem gennemført, men det sporede jeg absolut ikke nogen lyst til hos det ærede medlem, tværtimod var han meget forhippet på et få slået fast, at det, at man bragte spørgsmålet frem til debat, kunne skade ungdommens sag, kunne virke uheldigt i ungdomskommissionen og i udlandet. Nej, nu har det ligget stille i flere år, det har ikke givet resultater, og nu bliver vi nødt til at tage fat på en anden måde og rejse spørgsmålet til debat fra denne talerstol og fra hver eneste talerstol i landet. Så gør vi det på den rigtige måde, så skal problemerne nok blive sat på dagsordenen, ikke alene til diskussion, men også til afgørelse og afstemning.

Det ærede medlem hr. Kryger ville naturligvis heller ikke gå ind for vort forslag til beslutning. Han erkendte, at der var en hel del problemer, og erkendte også, at man måtte gøre alt, hvad der kunne gøres for ungdommen. Han var blot bekymret for, at de foranstaltninger, vi foreslår for lærlingene, ville betyde, at mulighederne for at opnå lærepladser ville blive forringet fremefter. Slige påstande har man jo hørt før. Hver gang lærlingeloven har været til behandling, hver gang der har været tale om at forbedre den en lille smule på den måde, at lærlingene fik lidt bedre kår, er det blevet sagt, at det betyder, at der ikke vil blive antaget så mange lærlinge fremefter. Hvis det ærede medlem vil se på tallene for læreforhold, der indgås, vil han se, at der er en stigning i de senere år, og jeg tror, stigningen vil fortsætte, selvom man gennemfører de foranstaltninger, vi her har foreslået. Det stærkeste argument, det ærede medlem hr. Kryger benyttede, var, at landhåndværkerne ville få meget vanskeligt ved at garantere den uddannelse, der her foreslås, ja, han så faktisk sådan på det, at

det muligvis for fremtiden ville blive sådan, at man måtte betale for at få sine børn i lære. Jeg tror, det ærede medlem maler situationen med altfor mørke farver. Jeg tror ikke, det vil gå sådan. Jeg tror ikke, at de vanskeligheder, der kan være, er større, end at de kan overvindes og vil blive overvundet. Jeg skal ingenlunde bestride, at der findes mestre, som er dårligere stillet end mange svende, det er jeg fuldstændig klar over, men vi forbedrer jo ikke mestrenes stilling, hverken ved at sulte lærlingene eller ved at forlænge deres arbejdstid. Det er helt andre ting, der skal til, hvis man ønsker at holde disse mestre oven vande, men det er foranstaltninger og forhold, som jeg naturligvis ikke kan komme ind på i denne forbindelse. Alt i alt tror jeg, man må give mig ret i, at de forslag, der her stilles, og som dækker over ønsker fra lærlingenes side, som har tilslutning i de organiserede arbejderes rækker, ikke er mere omfattende og ikke vil være mere byrdefulde, end at erhvervslivet kan bære dem, og det må dog være det afgørende. Jeg tror ikke, man behøver at nære ængstelse for, at der ikke skal blive udannet svende og arbejdskraft nok, hvis man gennemfører foranstaltninger som her foreslået, tværtimod vil vi nå til, at flere vil kunne gå i lære, og til, at de får en bedre uddannelse.

Det blev sagt, at der ikke var megen logik i, at jeg først foreslog kortere arbejdstid og bagefter foreslog, at der skulle sikres foranstaltninger for, at ungdommens fritid kunne blive benyttet på den rigtige måde. Jo, det er der, for de to ting hænger slet ikke sammen. Der er et problem angående ungdommens fritid, enten man sætter arbejdstiden ned eller ej, og forslaget er ikke stillet, fordi de 10—12—15—20 timer om ugen, der kan være tale om her, skal udnyttet på en mere fornuftig måde — det skal de naturligvis —, men ungdommen er ikke i stand til at udnytte sin fritid på tilfredsstillende måde, og det er det problem, vort forslag tager sigte på at få løst.

Det var klart, at efter de bemærkninger kunne der fra det ærede medlems side kun komme en udtalelse om, at han blankt afviser forslaget. Det havde jeg i og for sig ventet, eftersom det ærede medlems parti jo altid har — skal vi sige det pænt — næret en vis ængstelse for at gå med til fremskridt. Man har altid været så nervøs for at forbedre lærlingenes kår og arbejdernes kår, og naturligvis måtte det ærede medlem også